

[Hasle.]

bekende, at det har gjort en Fejl i denne Betænkning, eller ogsaa maa de meddele os, at de har faaet anden Besked fra Bankerne end vi andre; der gives kun disse to Muligheder. Og nu retter jeg det bestemte Spørgsmaal til det ærede Medlem Hr. A. C. Mortensen, som jeg uden at røbe nogen Hemmelighed vistnok kan udpege som Hovedforfatteren til Flertallets Betænkning, jeg retter Spørgsmaalet til dette ærede Medlem, som desværre ikke synes at være saa megen Interesse for Forhandlingerne, at han er til Stede her.... (Stemmer: Han sidder her). Om Forladelse. Jeg beder undskyldte. Jeg retter det bestemte Spørgsmaal til det ærede Medlem Hr. A. C. Mortensen: Har det ærede Medlem efter Bankernes Skrivelse af 21. Januar 1935 til Statsministeren faaet nogen Besked, der kan give ham Grundlag for det Standpunkt, at Bankerne vilde have accepteret Konverteringen, hvis den oprindelige § 12 om Nedsættelse af Indlaansrenten i Banker og Sparekasser var blevet gennemført, eller er det en Fejltagelse, at det ærede Medlem har skrevet denne Passus i Betænkningen? En af disse Forklaringer kan naturligvis accepteres, det kan blot ikke accepteres, at vi ikke faar Svar paa dette Spørgsmaal.

Jeg kunde ogsaa i denne Forbindelse spørge den højtærede Indenrigsminister, om Bankerne da har sagt til ham, at de vilde dette. Men er det Tilfældet, saa forstaar jeg ikke, at Ministeren ikke kom tilbage til Udvalget, for hvis Sagen var blevet stillet paa Spidsen der, saa er jeg ikke helt sikker paa, om ikke Partiet Venstre vilde have accepteret ogsaa det for at faa Konverteringen igennem.

Tilbage staar endnu et alvorligt Spørgsmaal, et Spørgsmaal, som angaar den samlede Rigsdag og hvert enkelt af Tingets Medlemmer: Er det undskyldeligt, at Ministeren har bragt Rigsdagen og de 4 store Partier i den Stilling, at en af disse Partier i Enighed accepteret Lovgivning savner de praktiske Muligheder for Gennemførelse? Gang paa Gang blev Indenrigsministeren i Udvalget opfordret til at søge Forhandling med Bankerne og orientere sig om, hvorvidt Bankerne kunde acceptere det, Rigsdagen her talte om, men Ministeren afviste det med den Begrundelse, at i Sommer havde han Bankerne med sig, da kunde han ikke faa Rigsdagen med sig, nu vilde han ikke i samme Situation igen, nu vilde han først have Rigsdagens Tilslutning. Meget vel, Ministeren afviste, at Udvalget optog nogen Forhandling med Bankerne,

han afviste det med den Begrundelse, at det var et administrativt Spørgsmaal, han nok skulde ordne. Men naar Ministeren afviser, at Udvalget forhandler med Bankerne, saa har han dermed paataget sig Ansvaret for disse Forhandlingers Førelse og for deres Udfald. Naar han ikke levner Udvalget nogen Indflydelse paa disse Forhandling, saa kan det kun være een; der har Ansvaret, nemlig den, der fører dem, og det var Ministeren!

Nu kunde der i og for sig have været noget undskyldeligt, hvis det drejede sig om et Fejlskøn, hvis Bankerne eller Sparekasserne havde sagt: Nej, det er for stor en Risiko, vi vil kun deltage under den Forudsætning, at Risikoen bliver saa og saa meget mindre. Men saadan laa Forholdet ikke. Forholdet ligger saaledes, at Sparekasserne principielt og til enhver Tid ved en Henvendelse til dem vilde have svaret: vi agter ikke at tage nogen som helst Risiko eller deltage i nogen Garanti for en Konvertering, og Bankerne vilde lige saa kategorisk have svaret: vi vil ikke deltage, med mindre Sparekasserne gaar med. Forholdet er altsaa i Virkeligheden det, at blot ved orienterende Forhandling, blot ved at tale med Lederne inden for Bank- og Sparekasseredse, kunde man paa et meget tidligt Tidspunkt have faaet at vide, at Konverteringen ikke nu lod sig gennemføre. Ikke desto mindre bragte Ministeren Rigsdagen i den Situation, at han opnaaede Enighed fra alle de 4 store Partiers Side om en Lovgivning, som det saa bagefter viste sig umuligt at gennemføre. Der kan kun være een naturlig Konsekvens af det, der her er sket, nemlig at Ministeren tager det Ansvar, der parlamentarisk følger med dette, og gaar af som Indenrigsminister. Jeg skal i den Anledning stille følgende Paastand paa Overgang til Dagsordenen:

„Idet Folketinget fastslaar, at Indenrigsminister Dahlgaard har knyttet sin parlamentariske Skæbne til en Konverteringsplan, som han har vundet et Folketingsudvalgs enstemmige Tilslutning til, uden at have haft Sikkerhed for dens praktiske Gennemførlighed, udtaler Tinget sin Mistillid til ham som fortsat Leder af Indenrigsministeriet og gaar derefter over til næste Sag paa Dagsordenen.“

Formanden: Der er fremsat følgende Paastand paa Overgang til næste Sag paa Dagsordenen:

„Idet Folketinget fastslaar, at Indenrigsminister Dahlgaard har knyttet sin parlamentariske Skæbne til en Konver-